

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

שבת-כל כתבי		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	ק	
תיתי לי דכי אתא צורבא מרבנן לקמאי לדינא, לא מזיגנא רישי אבי סדיא כמה דלא מהפיכנא בזכותיה.	רבא:											○	◇
פסילנא ליה לצורבא מרבנן לדינא, מאי טעמא - דחביב עלי כגופאי, ואין אדם רואה חובה לעצמו.	מר בר רב אשי:											■	◇
רבי חנינא מיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא, אמר: בואו ונצא לקראת שבת המלכה.	[רבי חנינא]											○	◇
רבי ינאי לביש מאניה במעלי שבת, ואמר: בואי כלה בואי כלה.	[רבי ינאי]											○	◇
רבה בר רב הונא איקלע לבי רבה בר רב נחמן, קריבו ליה תלת סאוי טחיי.												○	◇
אמר להו: מי הוה ידעיתון דאתינא?	[רבה בר רב הונא]											○	
אמרו ליה: מי עדיפת לן מינה.												○	◇
רבי אבא זבן בתליסר אסתירי פשיטי בישראל מתליסר טבחוי, ומשלים להו אצינורא דדשא, ואמר להו: אשור הייא, אשור הייא	[רבי אבא]											○	◇
רבי אבהו הוה יתיב אתכתקא דשינא ומושיף נורא.	[רבי אבהו]											○	◇
רב ענן לביש גונדא	[רב ענן]											○	◇
בגדים שבישל בהן קדירה לרבו - אל ימוזג בהן כוס לרבו.	דתנא דבי רבי ישמעאל:											■	
רב ספרא מחריך רישא	[רב ספרא]											○	◇
רבא מלח שיבוטא.	[רבא]											○	◇
רב הונא מדליק שרגי	[רב הונא]											○	◇
רב פפא גדיל פתילתא.	[רב פפא]											○	◇
רב חסדא פרים סילקא.	[רב חסדא]											○	◇
רבה ורב יוסף מצלחי ציבי.	[רבה ורב יוסף]											○	◇
רבי זירא מצתת צתותי.	[רבי זירא]											○	◇
רב נחמן בר יצחק מכתף ועייל מכתף ונפיק, אמר: אילו מקלעין לי רבי אמי ורבי אסי מי לא מכתפינא קמייהו?	[רב נחמן בר יצחק]											○	◇
רבי אמי ורבי אסי מכתפי ועיילי מכתפי ונפקי, אמרי: אילו איקלע לן רבי יוחנן, מי לא מכתפינן קמיה?	ואיכא דאמר: [רב אמי ורבי אסי]											○	◇
יוסף מוקיר שבי, הוה ההוא נכרי בשבבותיה, דהוה נפישו נכסיה טובא. אמרי ליה כלדאי: כולהו נכסי - יוסף מוקר שבי אכיל להו.	[יוסף מוקיר שבי]											○	◇
אול זבנינהו לכולהו ניכסי, זבן בהו מרגניתא, אותבה בסייניה. בהדי דקא עבר מברא - אפרחיה זיקא, שדייה במיא. בלעיה כוורא.												○	
אסקה אייתוה אפניא דמעלי שבתא, אמרי: מאן זבין כי השתא?												○	
אמרי להו: זילו אמטיוהו לגבי יוסף מוקר שבי, דרגיל דזבין.												○	
אמטיוהו ניהליה, זבניה, קרעיה, אשכח ביה מרגניתא, זבניה בתליסר עילתא דדינרי דדהבא.												○	
פגע ביה ההוא סבא, אמר: מאן דיוזף שבתא - פרעיה שבתא.												○	◇
עשירים שבארץ ישראל במה הן זוכין?	בעא מיניה רבי מרבי ישמעאל ברבי יוסי:											^	◇
בשביל שמעשרין, שנאמר (דברים יד) עשר תעשר - עשר בשביל שתתעשר.	אמר לו: [רבי ישמעאל ברבי יוסי]											!	◇
שבבבל במה הן זוכין?	[רבי]											^	◇
בשביל שמכבדין את התורה.	אמר לו: [רבי ישמעאל ברבי יוסי]											!	◇

disputants- חולקים ◇ קודמה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement- מימרא ? קושיא- challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof- ראיה
מקרא-key:	

שבת-כל כתיבי		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	ק
ושבשאר ארצות במה הן זוכין?	[רבי]											קוט.
אמר לו: בשביל שמכבדין את השבת.	אמר לו: [רבי ישמעאל ברבי יוסי]											קוט.
פעם אחת נתארחתי אצל בעל הבית בלודקיא, והביאו לפניו שלחן של זהב משוי ששה עשר בני אדם, ושש עשרה שלשלאות של כסף קבועות בו, וקעורות וכוסות וקיתוניות וצלוחיות קבועות בו, ועליו כל מיני מאכל וכל מיני מגדים ובשמים, וכשמניחים אותו אומרים. (תהלים כד) לה' הארץ ומלואה וגו', וכשמסלקין אותו אומרים (תהלים קטו) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם.	דאמר רבי חייה בר אבא:											קוט.
אמרתי לו: בני, במה זכית לכך?												קוט.
אמר לי: קצב הייתי, ומכל בהמה שהיתה נאה אמרתי: זו תהא לשבת.												קוט.
אמרתי לו: אשריך שזכית וברוך המקום שזיכך לכך.												קוט.
אמר לו קיסר לרבי יהושע בן חנניא: מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף?	אמר לו: [רבי יהושע בן חנניא]											קוט.
אמר לו: תבלין אחד יש לנו, ושבת שמו, שאנו מטילין לתוכו - וריחו נודף.												קוט.
אמר לו: תן לנו הימנן												קוט.
כל המשמר את השבת - מועיל לו, ושאינו משמר את השבת - אינו מועיל לו.	אמר לו: [רבי יהושע בן חנניא]											קוט.
מאי דכתיב (ישעיהו נח) ולקדוש ה' מכבד?	ריש גלותא לרב המנונא:											קוט.
זה יום הכפורים, שאין בו לא אכילה ולא שתייה, אמרה תורה: כבדהו בכסות נקיה.	אמר ליה: [רב המנונא]											קוט.
וכבדתו רב אמר: להקדים	[רב]											קוט.
לאחר.	שמואל:											קוט.
כגון אנן דשכיח לן בישראל והמרא כל יומא, במאי נישנייה?	בני רב פפא בר אבא לרב פפא:											קוט.
אי רגיליתו לאקדומי - אחרוה, אי רגיליתו לאחרוה - אקדמוה.	אמר להו: [רב פפא]											קוט.
רב ששת, בקיטא מוטיב להו לרבנן היכא דמטיא שימשא, בסיתוא מוטיב להו לרבנן היכא דמטיא טולא, כי היכי דליקומו הייא.	[רב ששת]											קוט.
רבי זירא מהדר אזוי זוזי דרבנן, אמר ליה: במטותא מינייכו, לא תחללוניה.	[רבי זירא]											קוט.
אפילו יחיד המתפלל בערב שבת צריך לומר ויכלו.	רבא ואיתימא רבי יהושע בן לוי:											קוט.
כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו - מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, שנאמר ויכלו, אל תקרי ויכלו אלא ויכלו.	דאמר רב המנונא:											קוט.
מניין שהדיבור כמעשה - שנאמר (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו.	רבי אלעזר:											קוט.
כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו שני מלאכי השרת המלוין לו לאדם מניחין ידיהן על ראשו ואומרים לו (ישעיהו ו) וסר עונך וחטאתך תכפר.	רב חסדא אמר מר עוקבא:											קוט.
שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו, אחד לטוב ואחד רע. וכשבא לביתו ומצא נר דלוק ושלחן ערוך ומטתו מוצעת, מלאך טוב אומר: יהי רצונן שתהא לשבת אחרת כך, ומלאך	תניא, רבי יוסי בר יהודה:											קוט.
לעולם יסדר אדם שלחנו בערב שבת, אף על פי שאינו צריך אלא לכזית.	רבי אלעזר:											קוט.
לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת, אף על פי שאינו צריך אלא לכזית.	ואמר רבי חנינא:											קוט.
חמין במוצאי שבת - מלוגמא, פת חמה במוצאי שבת - מלוגמא.												קוט.
רבי אבהו הוה עבדין ליה באפוקי שבתא עיגלא תילתא, הוה אכיל מיניה כוליייתא.	[רבי אבהו]											קוט.
כי גדל אבימי בריה, אמר ליה: למה לך לאפסודי כולי האי? נשבוק כוליייתא ממעלי שבתא.												קוט.
שבקוהו, ואתא אריא אכליה.												קוט.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ question-שאלה ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

שבת- כל כתיבי		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	קוטה
כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו - קורעין לו גזר דינו, שנאמר (שופטים ה) בפרע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה', מאי טעמא בפרע פרעות - משום דברכו ה'.	רבי יהושע בן לוי:											□
אפילו יש בו שמץ של עבודה זרה - מוחלין לו, כתיב הכא בפרע פרעות וכתבי התם (שמות לב) כי פרע הוא.	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:											□
כל העונה אמן בכל כחו - פותחין לו שערי גן עדן, שנאמר (ישעיהו כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמנים, אל תיקרי שמר אמנים אלא שאומרים אמן.	ריש לקיש:											□
מאי אמן? - אמר רבי חנינא: אל מלך נאמן.	[רבי חנינא]											□
אין הדליקה מצויה אלא - במקום שיש חילול שבת, שנאמר (ירמיהו יז) ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת ולבלתי שאת משא וגו' והצתי אש בשעריה ואכלה ארמנות ירושלים ולא תכבה.	רב יהודה בריה דרב שמואל משמיה דרב:											□
מאי ולא תכבה? - אמר רב נחמן בר יצחק: בשעה שאין בני אדם מצויין לכבותה.	[רב נחמן בר יצחק]											□
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחללו בה את השבת, שנאמר (יחזקאל כב) ומשבתותי העלימו עיניהם ואחל בתוכם.	אביי:											□
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביטלו קריאת שמע שחרית וערבית, שנאמר (ישעיהו ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו וגו' וכתוב (ישעיהו ה) והיה כנור ונבל תף וחליל ויין משתיהם ואת פעל ה' לא יביטו וכתוב (ישעיהו ה) לכן גלה עמי מבלי דעת.	רבי אבהו:											□
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביטלו בה תינוקות של בית רבן, שנאמר: (ירמיהו ו) שפך על עולל בחורן וגו' מה טעם שפך - משום דעולל בחורן.	רב המנונא:											□
לא חרבה ירושלים אלא מפני שלא היה להם בושת פנים זה מזה, שנאמר (ירמיהו ו) הובישו כי תעבה עשו גם בוש לא יבושו וגו'.	עולא:											□
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שהושו קטן וגדול, שנאמר (ישעיהו כד) והיה כעם ככהן וכתבי בתריה הבוק תבוק הארץ.	רבי יצחק:											□
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה, שנאמר (איכה א) הוי שריה כאילים לא מצאו מרעה, מה איל זה ראשו של זה בצד וזנבו של זה - אף ישראל שבאותו הדור, כבשו פניהם בקרקע ולא הוכיחו זה את זה.	רב עמרם בריה דרבי שמעון בר אבא אמר רבי שמעון בר אבא אמר רבי חנינא:											□
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביזו בה תלמידי חכמים, שנאמר (דברי הימים ב לו) ויהיו מלעבים במלאכי האלהים וכוזים דבריו ומתעתעים בנביאיו עד עלות חמת ה' בעמו עד לאין מרפא. מאי עד לאין מרפא? - אמר רב יהודה אמר רב: כל המבזה תלמידי חכמים אין לו רפואה למכתו.	רבי יהודה:											□
מאי דכתיב (דברי הימים א טז) אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו? אל תגעו במשיחי - אלו תינוקות של בית רבן, ובנביאי אל תרעו - אלו תלמידי חכמים.	רב יהודה אמר רב:											□
אין העולם מתקיים אלא בשביל הכל תינוקות של בית רבן.	ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה:											□
דידי ודידך מאי?	רב פפא לאביי:											⚡
אינו דומה הכל שיש בו חטא, להכל שאין בו חטא.	אמר ליה: [אביי]											□
אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנון בית המקדש.	ואמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה:											□
כך מקובלני מאבותי, ואמרי לה מאבותיך: כל עיר שאין בה תינוקות של בית רבן - מחריבין אותה.	ואמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה:											□
מחרימין אותה.	רבינא:											□
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה, שנאמר (ירמיהו ה) שוטטו בחוצות ירושלים וראו נא ודעו ובקשו ברחובותיה אם תמצאו איש עושה משפט מבקש אמונה ואסלה לה.	ואמר רבא:											□
איני?												⚡
אפילו בשעת כשלונה של ירושלים לא פסקו ממנה אנשי אמנה, שנאמר (ישעיהו ג) כי יתפש איש באחו בית אביו (לאמר) שמלה לכה קצין תהיה לנו - דברים שבני אדם מתכסין בהן כשמלה ישנן בידך, והמכשלה הזאת תחת ירך דברים שאין בני אדם עומדין עליהם אלא אם כן נכשלים בהן ישנן תחת ירך קצין תהיה לנו. (ישעיהו ג) ישא ביום ההוא לאמר לא אהיה חבש וגו'. אין ישא אלא לשון שבועה, וכן הוא אומר לא תשא את שם ה'. לא אהיה חבש - לא אהיה מחובשי עצמן בבית המדרש, ובבית אין להם ואין שמלה - שאין בידי לא מקרא ולא משנה ולא תלמוד.	ואמר רבא:											□